

עבודה זרה ע

שווערד

1. ריטב"א על מסכת עבודה זרה דף ט/ב

וישראל מסובים חמרא שרי פירוש אי הוי חמרא דידהו ואפילו הוא בלי שום פקק דיצרא דיין נסך לא תקיף להו ולא שבקי לה למיגע כלל:

2. ריטב"א על מסכת עבודה זרה דף ע/א

זונה ישראלית וכותים מסובין חמרא אסור פירוש ואפילו הוי דידה ואפילו היה עליו פקק דשבקא להו לאנסוכי כנפשיהו ומיהו נראה דחביות סתומות מותרות דמאי שייטהו אצלן:

3. ספר טורי זהב על יו"ד - סימן קכט

(כד) היין מותר. הטעם בגמרא נהי דתקיף להו יצרא דעבירה יצרא דיין נסך לא תקיף להו נראה לע"ד זהו דוקא לדין התלמוד שהיו מרוחקים מאוד מסתם יינם והיו אוסרים אותו אפילו בהנאה אבל עכשיו שאין אנו מרוחקים כ"כ שהרי מותר בהנאה ועוד שראינו רבו המתפרצים בעו"ה ואפילו אותן שאינם חשודים על הזנות נחשדים על שתיית סתם יינם וזה דבר מפורסם בכל יום להיות שהאיסור קל בעיניהם א"כ אותן שנחשדים על הזנות ודאי נחשדו על שתיית סתם יינם ולא נזהר ממגע הזונה שלו ביין שלו דהכי איתא גם בס' קי"ט סעיף ד' דהנחשד על החמור נחשד על הקל בעיני העולם גם בפרק הנזקין (דף נ"ד) הלכו בחשד אחר האיסור החמור לפני המקום לקנוס בו ע"כ נראה לי דחמרא של אותן הפושעים בזנות עובדי כוכבים ודאי אסור לדין וגרע טפי ממה שאמרו כאן בזונה הישראלית דהיינן אסור משום דאידי נמשכה אבתריהו כן נראה לע"ד:

4. ספר חתם סופר על מסכת עבודה זרה דף ט/ב

אמר רבא זונה נכרית וכו'. הרי"ף לא מייתי זה. נ"ל דס"ל דוקא בימיהם שהיו עע"ז ומנסכים לע"ז ע"כ חמרא שרא דלא תקיף להו יצרא די"ן אבל בזה"ז דליכא ביי"נ אלא משום בנותיהן וכיון דתקיף ליה יצרא דבנותיהן כ"ש יינן משום בנותיהן א"כ יינן אסור וממילא לא היה צריך לאתויי אידך דזונה ישראלית דפשוט דאסור דרבא נמי לא אמרו אלא משום דהתיר יין של זונה נכרית הוצרך לאסור דשל זונה ישראלית אבל הרי"ף לא צריך להשמיענו:

5. בית יוסף יורה דעה סימן קיט

שהוא מפורסם באחת מהעבירות שבתורה אם הוא נאמן בשאר איסורים: החשוד לאכול דברים האסורין בין אם הוא חשוד באיסור תורה בין אם חשוד באיסור דרבנן אין לסמוך עליו בהם ואם נתארח עמו לא יאכל משלו וכו' ...

ז כתב הרשב"א בתשובה (ח"א סי' תל ותרפז) מי שהוא מפורסם באחד מעבירות שבתורה נאמן הוא בשאר האיסורין דמשומד לדבר אחד לא הוי משומד לכל התורה כולה זולתי לעבודה זרה ולחלל שבתות בפרהסיא (חולין ה.) וכל שכן אם עושה לתאבון דלא שביק היתרא ואכיל איסורא ואפילו במקום דאיכא טורח הליכה וכדמוכח הא דחמצן של עוברי עבירה אחר הפסח מותר מיד מפני שמחליפין וכל שכן במה שאינו בידו שנאמן לומר בשל אחרים זה מותר דכל שאינו טורח בו כבדיקת הסכין נאמן ומשומד לערלות אוכלין משחיתו ובלא בדיקת סכין. ...

ה, ה (ב) כתוב בתשובות (המיוחסות) להרמב"ן סימן ק"ע מה שאמרת החשוד על דבר קל אם הוא חשוד על דבר חמור אפילו על הקל ממנו אינו חשוד דמשומד לערלות אינו משומד אצל שחיטה ולא אמרו משומד לדבר אחד משומד לכל התורה כולה אלא במשומד ליינן נסך ולחלל שבת בפרהסיא וכדאיתא בפ"ק דחולין (ה.) ומכל מקום במה שנחשד הרי אנו רואין אותו כמשומד גמור לאותו דבר ואפילו בשבועה אינו נאמן שכבר הוא חשוד לעבור על השבועה על אותו דבר שהוא מושבע מהר סיני ותדע שאם אין אתה אומר כן מומר אוכל נבלות לתיאבון ישבע שלא יאכילנו שום נבלה ולא יצטרך לבדוק אחריו בכל פעם ואם לא בדק הסכין אחריו אמאי אסור ישבע ששחט כראוי בסכין יפה ונאמן אלא שלאותו דבר אינו נאמן לעולם ועמי הארץ שאינם נאמנים על המעשרות ישבעו שהוא מתוקן ויאמנו דבריהם כנ"ל בבירור ועוד תדע לך שאפילו לא יאכל הוא ולא יאכיל לאחרים אין מקבלין אותו עד שיקבל דברי חבירות בפני שלשה כדתניא בפרק עד כמה (ל:) ואם איתא ישבע בפני שנים ונאמן עכ"ל. והריב"ש (סימן יב) הביא תשובה זו וכתב עליה ואם כן אם אלו האנוסים חשודים על סתם יינם ואפילו במגע גוי ביין שלהם אינם נאמנים על שלהם ואפילו בשבועה אבל נאמנים על של אחרים שאין אדם חוטא כדי שיהנו אחרים עכ"ל: ועל מה שכתב אפילו על הקל ממנו אינו חשוד קשה לי מדתנן בפרק עד כמה (ל.) החשוד על השביעית נאמן על המעשרות וכו' החשוד על זה ועל זה חשוד על הטהרות ומפרש טעמא בגמרא משום דכיון דחשיד אדאורייתא חשיד אדרבנן ושמא י"ל שסובר הרב שלא אמרו כן אלא במדאורייתא לדרבנן אבל מדאורייתא לדאורייתא אי נמי מדרבנן לדרבנן לא ומיהו אכתי קשיא מדאיצטריך תלמודא למיהב טעמא לחשוד על השביעית אינו חשוד על המעשרות משום דשביעית לא בעיא חומה ומעשר בעי ולחשוד על המעשרות אינו חשוד על השביעית יהיב טעמא משום דמעשר אית ליה פדיון ושביעית לית ליה פדיון ולמה לי הני טעמי תיפוק לי משום דחשוד לדבר אחד אינו חשוד

לדבר אחר אף על פי שהוא קל ממנו ושמה דהוה מצי למימר הכי אלא דכיון דמשכח בהני תרי חומר בזה מבזה וחומר בזה מבזה הכי עדיף ליה לתרוצי. אי נמי דעד כאן לא אמר הרב דחשוד לדבר אחד אינו חשוד לדבר אחר אפילו קל ממנו אלא דוקא בשני מיני איסורים כי הניא דהתם שהיו חשודים לאכול גבינת גוים והיה מסתפק השואל אם היו חשודים גם על השבועה אף על פי שאיסור הגבינה קל מאיסור השבועה דמשמע שאם היה איסור שחשודים בו חומר מאיסור שלא נחשדו בו הוה פשיטא ליה דכיון שנחשדו לחומר נחשדו לקל אע"פ שהם שני מיני איסורים וע"ז השיב דליתא כדמייתי ממשומד לערלות דאינו חשוד על השחיטה דקיל מינה כיון שהם שני מיני איסורים אבל שביעית ומעשרות וטהרות אף על פי שהם איסורים מוחלקים מכל מקום כיון שכולם הם בדבר מאכל חשיבי כאיסור אחד לענין שאם נחשד על החומר נחשד על הקל וזה נראה לי עיקר:

6. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף קו/א

בוא ואשיאך עצה עשה להן קלעים והושיב בהן זונות זקינה מבחוץ וילדה מבפנים וימכרו להן כלי פשתן עשה להן קלעים מהר שלג עד בית הישימות והושיב בהן זונות זקינה מבחוץ וילדה מבפנים ... ואחר כך אומרת לו הרי את כבן בית שב ברור לעצמך ויצרצורי של יין עמוני מונה אצלה ועדיין לא נאסר (יין של עמוני ולא) יין של נכרים אמרה לו רצונך שתשתה כוס של יין כיון ששתה בער בו אמר לה השמיעי לי הוציאה יראתה מתוך חיקה אמרה לו עבוד לזה אמר לה הלא יהודי אני אמרה לו ומה איכפת לך כלום מבקשים ממך אלא פיעור ....

7. ספר תורת חיים על עבודה זרה דף ע/א

אמר רבא אם נתפס עליו כנב שרי ואם לאו אסור וא"ת מאי שנא בהאי עובדא דאמר אם נתפס עליו כנב וכו' ובעובדא דבתר הכי קאמר אי אית ליה לאשתמוטי וכו'. ונראה דהאי עובדא באושפיזא הוה שיש רשות לכל אדם ליכנס שם נמצא דעכו"ם ברשות עייל וכל שכן לגירסת הרי"ף והרמב"ם זכרונו לברכה דגרסי בהך עובדא דהוה יתיב ביה. חמרא דישיראל ודעכו"ם דעכו"ם נמי הוה ליה חמרא באושפיזא אם כן ברשות עייל לכך רק אם נתפס עליו כנב פירוש על הנגיעה חמרא שרי דאז ודאי לא נגע דליכא למימר דאם כן למאי עייל אם לא לנסוכי דהא ברשות עייל משום יינו או אושפיזא כדפירשתי והוה ליה כי הניא דמניח עכו"ם בחנותו דהתם נמי כיון דברשות עייל כל זמן שלא הודיעו שמפליג יותר דמירתת למינגע דלמא חזי ליה אבל בעובדא דההוא ביתא דבתר הכי דלא הוה רשות לעכו"ם ליכנס שם לכך קאמר אי אית ליה לאשתמוטי חמרא אסור דסמכה דעתיה ולא מירתת ואף עפ"י דנתפס כנב על הנגיעה לא מהניא כדפירש רש"י זכרונו לברכה דאי לאו לנסוכי על למה ליה דעייל אבל לית ליה לאשתמוטי דהוה ליה נתפס כנב על הכניסה לכך חמרא שרי דמירתת ולא נגע....

8. טור יורה דעה הלכות יין נסך סימן קכט

... ושמע הישראל שקורין לילך לבית הכנסת והלך שם להתפלל היין מותר שיאמר הנכרי עתה יזכור יינו וכגון שיש דרך עקלתון שיוכל לבא עליו פתאום בד"א שכל אחד שותה מיינו אבל אם היו שותין ביחד מיין אחד ויין לפניהם על השלחן ויין אחר חוץ לשלחן והניח נכרי לבדו שעל השלחן אסור ואת שחוץ לשלחן את שותך פישוט ידיו אסור ושחוץ לפישוט ידיו מותר אם אמר לו הוי מוזג ושותה אף שחוץ לפישוט ידיו אפי' בכל הבית אסור אפי' לא הודיעו שמפליג שהרי הרשהו לשתות מכל אשר יבחר הלכך כל החביות פתוחות אסורות והסתומות מותרות אם לא שישיהה כדי שיסיר המגופה ויחזירנה ותנגוב כתב הרשב"א לא התירו מחמת טענה זו עתה יזכור יינו אלא בדברים שאיפשר לעשותם כאן כשיחזור כמו תפלה ושביית שבת אבל במפליג ליכנס לבית המרחץ וכיוצא בזה בדברים שיש להם מקום ידוע וא"א לעשותו כאן אסור שכבר הודיעוהו שמפליג לדברים שא"א לעשותם כאן ונראה כיון דטעמא משום שאומר עתה יזכור יינו ויבא אין חילוק בכל דבר שייד לומר כן אף על פי שא"א לעשותו כאן אינו רוצה להפסיד יינו בשבילו

9. שפתי כהן על יורה דעה - סימן קכט

(כ) מותר היין. ... וכ"כ הב"ח דדברי הטור דברי טעם הם... והדבר פשוט שנעלם מהן דברי הרא"ה בב"ה דף קמ"ה ע"ב שהשיג ג"כ על הרשב"א דאפילו א"א לעשותו כאן שרי וז"ל שהרי לצלוויי לבי כנישתא אזיל ודכותיה לא אפשר ליה הכא אבל דברים אלו מוכרעים ממקומן דאמרינן שמע קל צלוויי קם נפק שמע קל שיפורי קם סלק הרי זה מוכיח שישראל זה מתוך ששמע קולות אלו קם בטירדא כאדם נחפו והשתא איכא למיתלי ולמימר אגב טירדיה לא מדכר לחמריה דאילו אדכר ליה לא הוי אזיל לא לצלוויי ולא לשבות דלא מפסד ליה לחמרי' השתא דלמא מידכר שביק כולהי ואתי לנטורי חמרא אבל כל שהוא פורש משם בלא טירדא אלא ביישוב דעתו אסור ל"ש רחיצה ל"ש תפלה ואלו דברי טעם ודברים ברורים עכ"ל וראוים הדברים למי שאמרם וזה נראה ברור לפע"ד דעת הטור:

10. רמב"ם הלכות שבת פרק כ

הלכה ו: מי שהחשיך בדרך ולא היה עמו נכרי שיתן לו כיסו והיתה עמו בהמה, מניח כיסו עליה כשהיא מהלכת וכשתרצה לעמוד נוטלו מעליה כדי שלא תעמוד והוא עליה וכדי שלא תהיה שם לא עקירה ולא הנחה....

הלכה ז: היה עמו חרש שוטה וקטן מניח כיסו על החמור ואינו נותנו לאחד מהן מפני שהן אדם מישראל, היה עמו חרש ושוטה ואין עמו בהמה נותנו לשוטה, שוטה וקטן נותנו לשוטה, חרש וקטן נותנו לאי זה מהן שירצה, לא היתה עמו בהמה ולא נכרי ולא אחד מכל אלו מהלך בו ה פחות פחות מארבע אמות. ואפילו מציאה שבאה לידו מהלך בה פחות פחות מארבע אמות, אבל קודם שתבא לידו אם יכול להחשיך עליה מחשיך ואם לאו מוליכה פחות פחות מארבע אמות. השגת הראב"ד: מציאה אם יכול להחשיך עליה מחשיך ואם לאו מוליכה פחות פחות מארבע אמות. א"א זה שבוש

11. מגיד משנה הלכות שבת פרק כ

לא היתה עמו וכו'. שם (קנ"ג:): עוד אחרת היתה ולא רצו לגלותה מטלטלו פחות פחות מד"א ואמאי לא רצו חכמים לגלותה דלמא אתי לאתויי ד"א ומכאן למד רבינו שאין ההיתר הזה אלא כשאין לו צד היתר אחר. וכתב רבינו שאפילו מציאה שבאת לידו וכו' ובפ"ו כתב ג"כ שמציאה אינו נותנה לנכרי אבל יוליכנה פחות פחות מד"א והוא כשבאה לידו וכשאינו יכול להחשיך עליה. וכבר נחלקו עליו כל המפרשים ז"ל בזה ואמרו שכשם שאסור לתתה לנכרי כך אסור להוליכה וגם הוא ז"ל נשאל על זה והשיב שלא חלקו בגמרא בין כיס למציאה להולכת פחות פחות מד"א שזו ההולכה צנעה גדולה יש בה ולא אושא מלתא כמו שנתבאר בהמוצא תפילין (עירובין צ"ז:): ואין צריך דבר אחר ולא איש אחר לסעדו ולא יכיר בו אדם ולא יהא נחפז ולפיכך לא נחוש לו שלא יעביר ד"א ברה"ר זה דעתי בדבר זה והרוצה לחלוק על זה יחלוק, עכ"ל. דימה הרב דין זה לדין הנזכר למעלה בפ"ט במציאת התפילין ולזה כתב שאם לא באת לידו אם יכול להחשיך מחשיך שלא התירו ההולכה במקום שאפשר להחשיך אלא בתפילין בדוקא וביכול להכניסן זוג זוג כנזכר למעלה. ומ"מ [מפני] שאף הוא עצמו מודה שאין דבריו מוכרחים לפיכך יש להחמיר כדברי שאר המפרשים ז"ל:

12. כסף משנה הלכות שבת פרק כ הלכה ז

ומ"ש רבינו ואף מציאה שבאת לידו מהלך בה פחות פחות מד"א אבל קודם שתבוא לידו וכו' ואם לאו מוליכה פחות פחות מד"א. נשאל רבינו מחכמי לונל בדגמרא לא משמע הכי והשיב להם כמ"ש ה"ה והרמ"ה השיג על תשובתו וכבר כתבתי בפ"ז מה שכתב הרמב"ן להליץ בעד רבינו:

13. תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף ע"א

דאמר רבי יצחק המוצא כיס בשבת מוליכו פחות פחות מד' אמות

14. מגן אברהם סימן רסו

סמוך לחשיכה - אבל מבע"י שרי ומ"מ צ"ע דהא בע"א קאמר המוצא כיס בשבת משמע דאפי' הוציאו בשבת עצמו שרי ואפשר דהתם איירי בשוכה והכא במזיד ועסי' של"ד סי"ז:

15. שו"ת חתם סופר חלק א (אורח חיים) סימן פב

שמחתי מאוד בנעימותיו חכו ממתקים וכולו מחמדים פיהו פתח בחכמה בשאלת חכם חצי תשובה, איבעיא ליה אי מ"ע של השבת אבידה דוחה שבות דטלטול מוקצה בשבת אי העמידו חכמים דבריהם או לא, ועטרת בפלפלת כל שהוא ובבקיאות באיזהו מקומן: נחזי אנן, בר"פ מי שהחשיך [קנ"ג ע"א] בעי רבא אי מציאה דאתי לידי' דומה לכיסו או לא, והרמב"ם [ה' שבת פ"ו הכ"ב ופ"כ ה"ז] פסק בין מציאה דאתי לידי' ובין לא אתי לידי' לנכרי לא יתן אבל מטלטלו פחות פחות מד' אמות ויע"ש בר"ן מה שהקשה עליו. ולע"ד נראין דברי הרמב"ם מלשון הש"ס גבי י"ח דבר פ"ק דשבת י"ז ע"ב דקאמר, מי שהחשיך לו בדרך נותן כיסו לנכרי בו ביום גזרו, ומאי גזרו שייך, אדרבא הקילו וגדשו סאה, אע"כ היתר זה היה ברור מאז לטלטל בפחות מד' אמות ע"כ גזרו שיתנו לנכרי או חמור וחרש שוטה וקטן, ואם א"א בכל אלו העמיקו בסוד ליראי ה' לטלטל פחות מד' אמות. וכל זה בכיס שלו דאדם בהול ואתי לאתויי, עיין שבת מ"ד [ע"א] תוס' ד"ה מתוך וכו', אבל זה שאינו שלו לא גזרו עליו שהרי אינו בהול, אלא הניחו על עיקור הדין קודם הגזירה לטלטלו פחות מד' אמות, ומה שהקשו א"כ היה לו לרבא להודיענו זה דלשון חכמים מעשיר, בתחלת העיון היה נ"ל ע"כ לא שרי אלא פחות מד' אבל לא טלטול מוקצה דהרי אפילו אמירה לנכרי לא התירו רק טלטול פחות מד' אמות וא"כ לא משכחת להך דינא אלא בכלים שאינם מוקצים, אבל רבא בשמעתין מיירי בכיס מעות דמוקצה אין תקנה למציאה דלא אתי לידי', דאפילו להמקילין לטלטל מוקצה משום הפסד ממונו, יעיין סי' של"ד סעיף ב', אבל מציאה לא. שוב היה נראה לי דדינו של רמב"ם מבואר להדיא בש"ס ע"ז ע"א, המוצא כיס בשבת מטלטלו פחות מד"א, והגירסא בכל הספרים שלפנינו המוצא בלא יו"ד, ואינו לשון הוצאה שהוציא כיסו בשבת אלא המוצא לשון מציאה שמצא כיס שאינו שלו, ועוד דא"כ היה לו לומר המוציא כיסו בשבת, ועוד מתני' דר"פ מי שהחשיך היה לו לאתויי - אלא ע"כ כהרמב"ם ואמציאה דלא אתי לידי' קאי דלית ליה תקנתא אלא הטלטול ואפילו מוקצה נמי דאכיס קאי, ותמהתי על הראשונים שלא עמדו בזה:

16. שו"ע יורה דעה - סימן קכט

(יא) גנבים שנכנסו למרתף ופתחו חביות יין, אם רוב גנבי העיר עובדי כוכבים, אסור. ואם רובן ישראל, מותר. ואם רובן ישמעאלים, אסור בשתיה ומותר בהנאה. ואם יש ליהודים שכונה לבדם, שאין דרך העובד כוכבים מפסיקתה, הולכים אחר רוב בני השכונה אע"פ שרוב בני העיר עובדי כוכבים. ובמקום שרגילים להצניע ממון בחביות ומניחים אותם בין חביות יין, אפילו אם רוב גנבי העיר עובדי כוכבים, מותר, דשמה לא באו אלא בשביל הממון וכשראו שהוא יין לא נגעו בו: הגה - וכל זה מיירי שראינו רעותא, כגון שהיו תחלה סתומות ונפתחו, אבל אם היו סתומות, ונמצאו סתומות, או שהיו כולם פתוחות ולא נמצא בהם רעותא, הכל שרי (בב"י ריב"ש סי' תכ"ד ומרדכי ואגודה וראב"ן), דסתם גנב אינו לוקח יין. ואם היה במקצתן רעותא, ונפתחו האחרים שאין אנו רואים בהן רעותא, הכל שרי (בב"י ומרדכי סי' פ"ר ר"י תשובת מוהר"ם). וי"א שכל זה מיירי שיש גנבים ידועים מן העובדי כוכבים (כן משמע במרדכי פר"י והביאו הבית יוסף), אבל אם ידוע גנב אחד מישראל, ומעובד כוכבים אינו ידוע, תלינן בישראל הידוע. ועיין לעיל סימן קכ"ח עוד מדינים אלו:

(יב) חיל שנכנס לעיר ונכנס לבית ישראל, בשעת שלום, חביות פתוחות, אפילו הן פקוקות, אסורות, וסתומות במגופה של טיט, מותרות. ובשעת מלחמה, אלו ואלו מותרות. ודוקא בפתוחות מתחלתן, אבל סתומות שנפתחו, חיישינן להו:

17. שו"ע יורה דעה - סימן קכד

(טו) עובד כוכבים שוטה שנכנס לבית שיש בו חביות של יין, ונכנס ישראל אחריו ומצא היין יוצא דרך הנקב שהברזא תחובה בו, מותר אפילו בשתייה:

18. ביאור הגר"א יורה דעה סימן קכד

[לז] עובד כוכבים כו'. כמש"ש ע' ב' ההוא רביא כו' וערש"י שם ד"ה אופיא כו' ודוקא כו' אלמא כיון שא"י בטיב תלינן לקולא ה"ב בשוטה תלינן שזרק כלים כו' ועבה"ג:

19. ספר חתם סופר על מסכת עבודה זרה דף ע"ב

כולשת. פירש"י במס' שבת מ"א ע"א של אותו מלכות פי' הא דבשעת שלום אוכלים ושותים כרצונם ע"כ פתוחות אסורות אבל של מלכות אחרת שניתן לו רשות ממלך זה להעביר חרב של שלום דרך ארצו אז אפי' פתוחות מותרות דלהם לא ניתן רשות לאכול ולשתות משל בני העיר וקרא כתיב ואם מימך נשתה ונתתי מכרם רק אין דבר ברגלי אעבורה אמנם סיפא בשעת מלחמה לר"ח מיירי דוקא בולשת דמלכות אחרת ודוחק דלא הוה דומיא דרישא:

20. ריטב"א על מסכת עבודה זרה דף ע"א

גמרא עיר שכבשוה כרכום כו' אמר רב מארי לבעול יש פנאי לנסך אין פנאי ודכותה בפ"ב דכתובות משנינן בה שנויא אחרניא משמיה דרבי יצחק בן אליעזר כאן בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ויש אומרינן שלכך לא הביא התלמוד כאן אותו פירוק מפני שאינו הלכה ואינו נכון דהא אמוראי טובא שקלי וטרו ביה התם אבל הנכון דהוא פירוקא לא אתמר אלא לענין מתניתין דהתם ולמישרי בה בכרכום של מלכות אחרת אבל לענין יין נסך הכל מוזים בדרב מארי דלעולם לנסך אין פנאי לא שנא בכרכום של אותה מלכות ול"ש בכרכום של מלכות אחרת ולכך לא הביאוהו כאן וכדכתיבנא התם בארוכו' בס"ד:

21. הרא"ש על כתובות פרק שני - סימן ל

ל מתני' עיר שכבשוה כרכום כל הכהנות שבתוכה פסולות ואם יש להן עדים אפילו עבד ואפילו שפחה הרי אלו נאמנים ואין נאמן אדם ע"י עצמו א"ר זכריה בן הקצב המעון הזה לא זזה ידה מתוך ידי משעה שנכנסו עובדי כוכבים לירושלים עד שיצאו אמרו לו אין אדם נאמן ע"י עצמו:

גמ' והא דתנן כל הכהנות לאו דווקא דה"ה כל הנשים אפילו פנויות כיון דחיישינן שבא עליה עובד כוכבים ופסלה בביאתו והא דתנן כל הכהנות משום דבעי למיתני עובדא דרבי זכריה בן הקצב. ורמינהו בלשת שנכנסה לעיר בשעת שלום חביות פתוחות אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה אלו ואלו מותרות לפי שאין להם פנאי לנסך א"ר מרי לבעול יש פנאי לנסך אין פנאי ר' יצחק בן אלעזר אומר כאן בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת וקו"ל כשינויא דרב מרי דבמסכת ע"ז (דף ע"א). רמו מתניתין אהדדי ומשני להו כדרב מרי ולא כשנויא אחרניא ולכך לא הביא רב אלפס ז"ל הסוגיא זו לפי שאינו מחלק בין אותה מלכות למלכות אחרת אלא בכל ענין הכהנות אסורות והיין מותר.